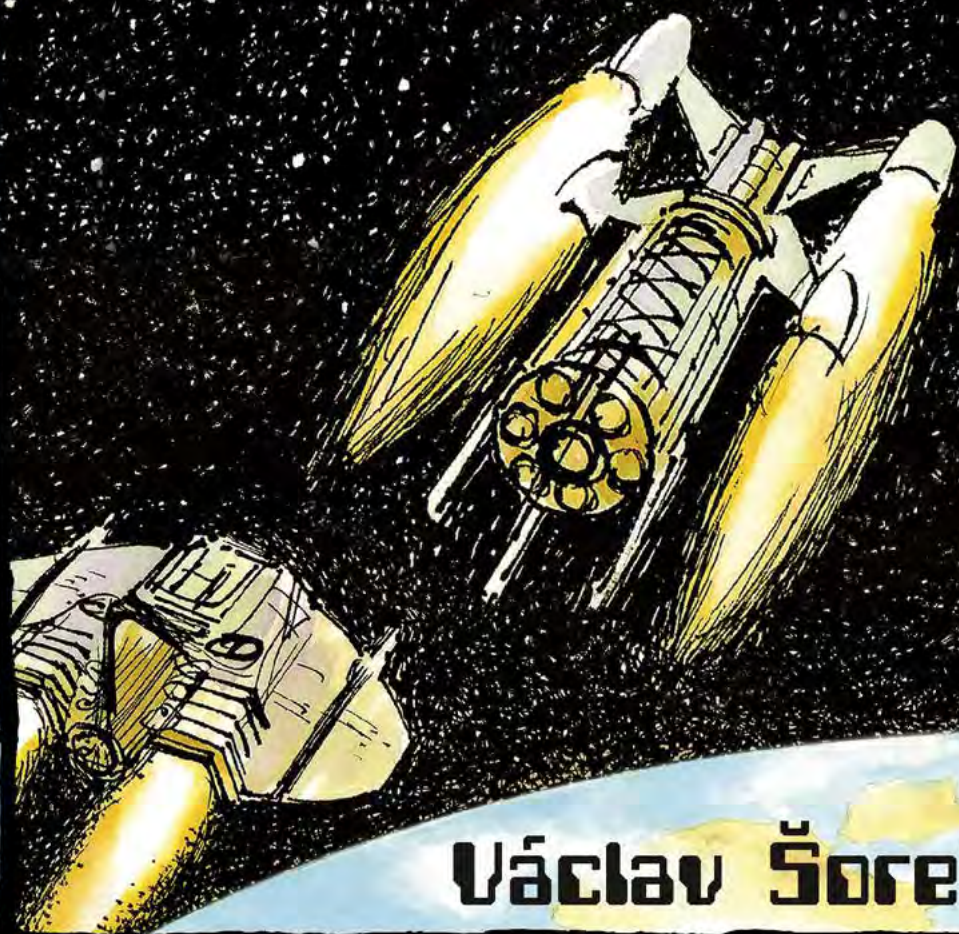

OPERACE SLUNCE

Václav Šorel

Operace Slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Václav Šorel

Operace Slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

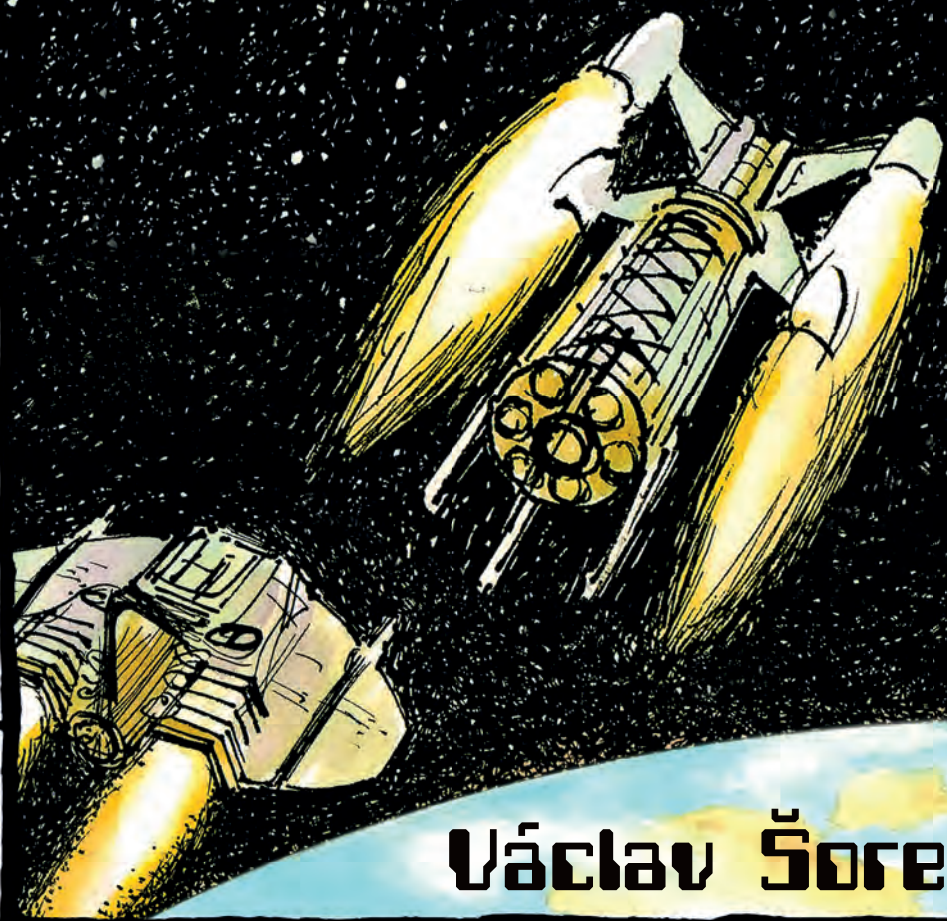
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VÁCLAV ŠOREL
OPERACE SLUNCE

OPERACE SLUNCE

Václav Šorel

VŠEM, KTERÝM FANTAZIE NEDÁVÁ SPÁT.

Ilustrace Jiřího Petráčka jsou vybrány z původního komiksu *Operace Slunce* otištěného ve *Zlaté knize komiksů*.

Odpovědná redaktorka Petra Lásková
Jazyková redakce Milan Pohl
Korektura textu Klára Čigániková
Obálka Jiří Petráček
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Technická redakce Barbora Pokorná

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem
Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace: 35 773
1. vydání, Praha 2019

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

www.albatrosmedia.cz
www.xyz.cz

© Václav Šorel, 2019
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019
Illustrations © Jiří Petráček, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-426-6
ISBN e-knihy 978-80-7597-466-2 (1 zveřejnění, 2019)

PROLOG

Je druhá polovina dvacátého druhého století a svět se vymkl z kloubů. Jak jinak stručně popsat situaci odehrávající se na zemském glóbu, když bez ohledu na hranice či světadíly značnou část lidské populace ovládá droga. Droga příznačně nazývaná *Psycho*. Droga zrádná, neboť v mnohých případech se stává návykovou již po prvním užití. Fetují školáci, vážení otcové od rodin, a vinou svých rodičů dokonce i malé děti. Všechny do jednoho droga stravuje, ubírá jim životní sílu a mladí lidé, kteří jí podlehli, se dožívají necelých třiceti let, někdy i méně. O starší generaci nemluvě.

Zatím se naštěstí nejedná o celou populaci ani o její většinu, ale i tak jsou čísla zasažených lidí alarmující. Vědci na celém světě hledají protilátku, která by účinky drogy alespoň zmírnila, neboť pochybují, že se *Psycho* podaří eliminovat úplně. V tom se však

mýlí. K zasvěceným špičkám *Evropského společenství*, v minulosti známého jako *Evropská unie*, se totiž dostávají zprávy, že účinná odvykací látka existuje. Údajně ji vlastní mocný nadnárodní koncern ovládající produkci a dopravu potravin v celé Evropě. Chapadla jeho vlivu sahají do Afriky i daleko za oceán. I tam se s drogou potýkají.

Zdá se být jasné, že prostřednictvím *Psycha*, které je ostatně jeho produktem, se koncern snaží získat nadvládu nad světem. On nakonec bude rozhodovat o tom, kdo droze definitivně podlehne a kdo ne. Hlavní sídlo koncernu se nachází ve starobylé Praze. Ne v Praze, jejíž historické jádro je již více než jedno století udržováno v původní podobě, ale daleko od středu původního města. Jmenovitě na jeho jižním okraji, přibližně tam, kde kdysi stálo město Benešov. Z něj ovšem zůstal už jen zámek Konopiště jako přívažek obrovské gigantické skleněné koule, sídla společnosti s nicneříkajícím názvem *Nuowo*, kterému by se spíš mělo říkat *NOVÁ VŠE-OBEPÍNAJÍCÍ MAFIE*.

Sídlo je s ostatními částmi Velké Prahy a nakonec i s okolním světem spojeno *superrychlými tunely* či *povrchovými koridory*. V koridorech se vysokou rychlostí prohánějí vznášedla vybavená účinnými kompenzátory setrvačnosti. To je důležité při brždění i při opětovných rozjezdech.

Dopravu v tunelech i na povrchu už dávno neovládají lidé, nýbrž dokonale robotizovaná síť. Díky tomu se vznášedla mohou pohybovat vysokou rychlostí a ke srážkám či jiným haváriím prakticky nedochází.

OPERACE SLUNCE

Nuowo postupně prorůstá do všech vrstev společnosti na všech kontinentech. Jak by také ne, když vlastní většinové podíly v hlavních korporacích zabývajících se průmyslovou výrobou, dopravou, kosmickou technikou či produkcí a prodejem potravin. V každém ze zmíněných sektorů jsou lidé na *Nuowu* závislí. *Nuowo* totiž rozhoduje o osudu lidí, které již droga zasáhla, případně je jen otázkou času, kdy jí podlehnou. Přitom je pozoruhodné, že vedoucí pracovníci jednotlivých korporací či jejich rodiny jsou drogově čisti, nebo si jen zkusmo a občas dovolují drogově zahřešit, ale drogová závislost se u nich neprojevuje.

Lze mluvit o velkém štěstí, že droga ještě neovládla armádu a do jisté míry nezasáhla ani policii. Je však jen otázkou času, kdy se tento stav změní a *Nuowo* se prostřednictvím drogy stane skrytým, leč jediným vládcem planety Země. Jistou naději pro lidstvo skýtají společenství na Měsíci a okolních planetách, neboť přísnou přistěhovaleckou politikou se jim zatím daří přísunu drogy zamezit a ochránit tak své obyvatele. Otázka zní, na jak dlouho? To byl také jeden z důvodů, proč se do stále se horšící drogové situace rozhodla zasáhnout armáda. Ta zatím sice podléhá politikům vynávajícím demokratické principy, které zejména v Evropě stále platí, ale kostky jsou už vrženy.

Kapitola první

KAPITÁN BÍLEK

Bývalý důstojník vesmírného námořnictva a kapitán bitevního křižníku třídy *Nepřemožitelný* Jan Bílek je v koncích. Kdysi vzorný voják byl pro svou drogovou závislost z armády propuštěn, postupně degradoval až na třetího důstojníka *pendlu* Měsíc–Země, ale stále klesal níž a níž. Přes svou vysokou kvalifikaci neuspěl ani jako nájemný pilot malých sportovních vesmírných jachet. Na vině bylo *Psycho*, kterému důvěrně říkal *Blaho* a kterému v krátké době podleh. Ostatně nebyl sám. Úspěšně se „pracoval“ až na samé dno lidské společnosti a přiřadil se k nechvalně známé pražské spodině žijící pod některým z vyhlášených pražských mostů.

Právě teď se zády opíral o chladnou stěnu jednoho z pilířů a snažil se zaostřit pohled na muže balkánského typu stojícího nad ním.

„Víc nemám, pane,“ žadonil a zoufale natahoval ruku, v níž držel několik zmačkaných bankovek. Tím spíš nevnímal dalšího člo-

věka, který se k nim blížil – holohlavého elegána s černými brýlemi přes půl obličeje. Elegánův oděv byl bez poskvrny, což by člověk v tomto prostředí rozhodně nečekal. Vždyť ani drogový dealer, který s opovržením hleděl na prosícího ubožáka, neoplýval čistotou.

„Nemáš *money*? Tak si nech zajít chuť, chlapečku,“ ušklíbl se Balkánec a zastrčil miniaturní injektor, pravý to div techniky, zpět do náprsní kapsy.

„Pane, prosím...“ žadonil nešťastník. Dealer se však otočil k odchodu a opovržlivě procedil mezi zuby:

„Už jsem řekl! Napřed sežeň prachy!!“

Teprve teď si oba všimli příchozího. Ten došel až k nim a s úšklebkem hodil bývalému důstojníkovi vesmírného námořnictva do klína svazek bankovek.

„Nesmlouvej,“ procedil sevřenými ústy a na oba hleděl jako na nějaké příslušníky exotického hmyzu, který by člověk hledal spíš hluboko ve sklepích nebo někde v kanálech.

„Díky, pane,“ zajásal Bílek. V ruce vítězoslavně třímал injektor s drogou, zatímco Balkánec nedočkavě přepočítával peníze. I to se dalo považovat za malý zázrak. Lidé už dávno bankovky, nebo dokonce mince nepoužívali, téměř vždy platili pomocí implantovaného čipu v ruce nebo na jiné části těla. Bankovky byly výsadou několika málo podivínů či nekalých živlů. Většinou figurovaly v nejrůznějších pochybných obchodech, hlavně pak mezi nešťastníky, kteří podlehli droze, a jejich dealery. Důvod byl nasnadě, platba bankovkami byla anonymní a prakticky se nedala vysledovat.

„Vidíš, von se nějakej dobrák vždycky najde,“ utrousil ještě dealer k Bílkovi a rychle se odporoučel. Báł se, aby si to snad neznámý elegán nerozmyslel.

„Jak se vám odvděčím, pane?“ Bílek se ještě vsedě s vděčností zahleděl na svého dobrodince.

„Zvedneš své ctěné tělo a půjdeš se mnou. Mám pro tebe práci!“

„Práci?“ vyděsil se bývalý astronaut, ale to už měl vyhrnutý rukáv a bez ohledu na stojícího elegána si přiložil injektor s drogou k napevno implantované kanyle.

„Teď nikam nepůjdu ani za milion,“ zašeptal v transu a dodal, že si napřed udělá *Blaho*. S výrazem člověka, kterému je všechno jedno a celý svět mu může být ukradený, čekal, až se dostaví kýžený opojný pocit a rozlije se mu do celého těla.

„Člověče, ty bez toho svinstva už doopravdy nedokážeš žít,“ usklíbl se elegán a se zjevnou nechutí ho dál sledoval. Ostatně nezbyvalo než čekat, dokud prvotní nápor drogy nepomine a astronaut zase nezačne vnímat. V duchu přemítal, bude-li Bílek schopen samostatné chůze, nebo jestli ho bude muset dovléct ke svému vznášedlu zaparkovanému na začátku mostu. I tak budou jako nesourodá dvojice nápadní, i když na druhou stranu stejně mohou potkat jen další podivíny.

„Kdo se ještě dneska pohybuje pěšky?“ uvažoval a s nechutí si sedícího Bílka prohlížel. Od Šéfa dostal nařizeno, aby ho přivedl do ústředí nenápadně. Doufal, že mezi těmi několika náhodnými chodci nebude nějaký policista, nebo dokonce policista s *drogovým indikátorem*. Se vznášedlem přijel nebo lépe řečeno přiletěl až

TAK SE ZVEDNI! JDEME!!

PANE, TEĎ S VÁMI NEPŮJDU
ANI ZA MILION... NAPŘED SI
UDĚLÁM BLAHO...

k mostu, přestože mu bylo jasné, že se na historickém nábřeží bude vyjímat jako příslovečná tarantule na piškotovém dortu. Vlastnil totiž nejnovější Rolls-Royce, a to byl nějaký stroj.

* * *

Vznášedlo od *Royců* bylo pravým divem techniky. Výkonné elektromotory poháněly *vychylovací antigravitační jednotky* umožňující pohyb do všech směrů. Výměnné vodíkové články s vysokou kapacitou dávaly tomuto obdivuhodnému stroji téměř neomezenou životnost. Nemluvě o karoserii proudnicového tvaru, která připomínala protaženou a na zádi zploštělou kapku vody. Dokonalý tvar karoserie rušil jen charakteristický znak výrobce vystupující nad jeho liniemi v přední části trupu. Vznášedlo zdánlivě postrádalo okna a vidět nebyly ani dveře, ovšem jen do okamžiku, než k němu přistoupil majitel s implantovaným multifunkčním čipem. Ten sloužil jako klíč k imaginárnímu zámku, jako přístup k palubnímu počítači i jako startér. Palubní počítač načel *pin* a začaly se dít věci.

Pouhou myšlenkou člověka, kterému vznášedlo patřilo, odskočily dveře z linie trupu, odsunuly se dozadu a stroj se bezhlučně vznesl do výšky několika centimetrů. Posádka mohla nastoupit a obdivovat dokonalost interiéru. Hluboká antigravitační křesla z měkkého plastu imitovala pravou kůži a byla plně porézní. Člověka doslova objala, takže nebyly potřeba poutací pásy známé z minulosti. Palubní desku vznášedlo nemělo, neboť celé přední sklo bylo velkým průhledovým displejem. Na něm se vysokým ja-

sem promítaly parametry jízdy jako například okamžitá rychlost či vzdálenost k požadovanému cíli. Průhledovému displeji vévodila červená šipka označující směr jízdy. Posádku její tlumené záření nerušilo, ostatně proč by také mělo, když po ústním zadání cíle řídil vznášedlo palubní počítač.

* * *

Cesta k exotickému stroji byla pro elegána pravým martyriem. Bílek klopytal, měl tendenci neustále někam padat, a co bylo nejhorší, neuvěřitelně páchl.

„Tedy ty voníš,“ neudržel se elegán a marně se snažil zakrýt si volnou rukou nos.

„To víte, pane. Ulice není žádnéj penzión,“ nedal se Bílek a dál úspěšně vrávoral. Tedy jen dokud nezaznamenal vznášedlo.

„Páni, to je teda brus. Soudím, že na *strádě* si to hasí nejmíň *pětikilem!*“

„Neřečni a nasedej!“ vydal rozkaz elegán stále si zakrývající čichový orgán. V duchu dodal, že bude třeba naplno popustit uzdu klimatizaci, také si ale uvědomoval, že to nejspíš stejně nebude nic platné. Znechuceně se zahleděl na svého společníka, kterého právě začalo obepínat *intelligentní* křeslo. Naposledy se rozhlédl kolem, jestli je někdo nepozoruje, a dotkl se malé plošky uprostřed kokpitu. Tam, kde se kdysi nacházela klasická palubní deska.

„Do ústředí,“ zavelel a na čelním skle se rozzářil modrý bod se zmíněnou červenou šipkou a řadou dalších údajů. Nejdůležitějším z nich byla předpokládaná vzdálenost do cíle cesty. Na okamžik se

PANE, TO JE VODŠŤUCH! SKORO JAKO ALB
JEDNOU VEZL PĚKNOU HOLKU K MARSU. VÍ
JE TAKOVÁ MALÁ JACHTA, ALE UTÍK

NECH SI TY POHÁDKY OD CESTY!

ATROS. TO JSEM
TE, VON ALBATROS
AT UMÍ...

na čelním skle objevila také mapa s vyznačenou trasou. Vzápětí však zmizela a vznášedlo se dalo do pohybu. Díky kompenzátoru setrvačnosti a antigravitačním křeslům dvojice nepocítovala zrychlení, což nepřekvapilo ani jednoho z nich. Elegán jezdil, lépe řečeno létal, se vznášedlem často, Bílek jako bývalý astronaut považoval kompenzátory setrvačnosti a *inteligentní* křesla za samozřejmost.

* * *

Vznášedlo se umně proplétalo městským provozem, který houští úměrně tomu, jak se blíží k cíli. V dálce se objevila skleněná koule, vedle které se zámek Konopiště krčil jako nějaký přístavek, a Bílek vytřeštil oči.

„Skleněné monstrum,“ hlesl. „Tam mě nikdo nedostane ani heverem,“ zavrčel a začal se kroutit v křesle. To už se ale stroj ponořil do jednoho z přístupových tunelů a zamířil hluboko do nitra koule.

Než se Bílek stačil vzpamatovat, tunel skončil a astronaut zíral na obrovskou podzemní halu plnou vznášedel nejrůznějších značek. Až na ty značky vypadaly všechny vozy podobně jako elegantův Rolls-Royce. Vznášedlo nyní zamířilo k jakési matně zářící stěně a Bílek se v duchu připravil na náraz a na tříštící se sklo. Právě to stěna připomínala. Samozřejmě to byl klam, o žádné sklo se nejednalo. Stěna najednou zmizela a stroj vklouzl do další haly, ta byla ovšem výrazně menší. Podobala se běžně velkému pokoji s holými stěnami. Vznášedlo se do ní vešlo jen tak tak.

OPERACE SLUNCE

Bílek nevěřičně civěl na několik pořízků upřeně zírajících do kokpitu vznášedla. Zřejmě uvítací výbor, říkal si v duchu ironicky, neboť vypadali jako strážci nějakého hlavouna.

Boční dveře vznášedla zmizely někam dozadu a elegán se na Bílka ušklíbl.

„Tak si vystup, chlapečku!“ Nečekal na Bílkovu reakci, sám vystoupil a pokynul strážcům. S úlevou se nadechl recyklovaného vzduchu, který postrádal Bílkův odér.

„Je váš, pánové,“ obrátil se na strážce. „Šéf je už na něj určitě zvědavý...“

Kapitola druhá

ŠÉF

Výrobu a distribuci drog dříve ovládaly jednotlivé rody. Občas mezi sebou vedly války o územní teritoria, ovšem to bylo dříve, než se objevilo *Psycho*. Rody nejprve řídily podzemní prodej alkoholu, a dokud se neobjevily plnohodnotné náhrady, kšeftovaly i s lidskými orgány. Drogy přišly až později. Příslušníci těchto rodů se postupně propracovávali z podzemí na boží světlo, zastávali stále důležitější místa vedoucích pracovníků, a někteří se dokonce dostali do rad nejdůležitějších korporací. Vliv této mafie neustále rostl a bylo jen otázkou času, kdy se stane převažující silou v lidské společnosti. V celé historii mafiánského hnutí se ale nikdy nestalo, že by se veškerá moc soustředila v rukou jediného člověka, jak tomu bylo nyní.

Šefovo pravé jméno už nikdo neznal. Při stoupání v žebříčku hierarchie mafie používal nespočet jmen. Jeho snahou bylo ovládnout mafii bez ohledu na to, z kolika rodů se skládala. Také to

SLEČNO VANESSO, MOHLA BYSTE NÁS
PROSÍM DOPROVODIT?

ZVEDNI SE,
SAKRA!

PANE?!?

zpočátku nebyl ten blahobytně vyhlížející tloušťík s úsměvem kobry v hladké tváři a nezbytným doutníkem v ústech. Kdysi to byl štíhlý mladík s vypracovaným tělem a jistotou v ovládnání bezpočtu zbraní. Onen úsměv jeho tvář nikdy neopouštěl, nikdo ale nebyl tak pošetilý, aby mu přikládal váhu. Od raných dob se ho také jen málokdo odvážil oslovit jinak než *Šéfe*. Právě teď se vydal za svou blízkou spolupracovnicí, aby si prohlédl bývalého astronauta, jehož hodlal využít pro své plány.

* * *

Dva strážci se Bílka chopili ještě dřív, než stačil vystoupit ze vznášedla. I když bylo znát, že bývalý astronaut dvakrát nevoní ani jim, nemilosrdně ho vyvlekli ven. Třetí ze strážců celou situaci jistil, měl k tomu ostatně důvod. I přes zeštíhlovací kúru pražských mostů a devastujících účinků drogy byl na tom Bílek fyzicky docela dobře. Však také měli oba strážci co dělat, aby ho udrželi.

„Zavolejte někdo doktora!“ křičel jeden z nich, neboť Bílkovi se málem podařilo vysmeknout.

„Sakra! Pusťte mě! Nechci mít s váma nic společného,“ křičel bývalý astronaut a trochu se uklidnil, až když se do akce vložil třetí ze strážců. To už se také ve dveřích objevil blahobytně vyhlížející holohlavý tloušťík v bílých šatech a s neodmyslitelným doutníkem v ústech. Na ruku samý prsten, z nichž některé byly dokonce z pravého dřeva. Doprovázela ho půvabná žena, ostatně jak jinak. Dovedete si představit, že by někoho, z koho sálá autorita jako z rozžhavené plotny, doprovázela nějaká chudinka? Co však

bylo důležitější, za touto dvojicí probleskoval bílý plášť spěchajícího doktora.

Tloušťík se zadíval na kroutícího se Bílka, odklepl popel na zrcadlově čistou podlahu a s úsměvem se na astronauta zahleděl.

„Vida, vida, slavný kapitán Bílek...“

„Nejsem žádnéj zatracenej kapitán,“ rozčiloval se astronaut a dál se snažil zbavit svých pochopů.

„Ale, ale, pane kapitáne,“ stále se usmíval tloušťík. Přestože v místnosti nebylo žádné teplo, utřel si orosené čelo červeným kapesníčkem. Úsměv mu z otlé tváře mimina nezmysel, ani když se obracel na svou půvabnou společnici.

„Vanesso, děťátko,“ oslovil brunetu. „Můžete se toho tady ujmout?“

„Samozřejmě, pane,“ odvětila a otočila se směrem k zápasíciému hloučku. „Dopravte ho do některého z kumbálů! Však on zkrotne, až mu doktor píchne injekci.“

Tloušťík se vytratil. Vanessa se ho chystala následovat, když vtom se zápasící hlouček doslova rozletěl. Astronaut se na okamžik zbavil strážců, což odnesl hlavně doktor. Jeho taška spolu s bílým pláštěm odletěla kamsi stranou. Injekce, lépe řečeno miniaturní injektory, se rozkutálely po podlaze. Toho bleskurychle využila Vanessa a rychle si jeden z injektorů zasunula do výstřihu.

„Nechci žádnou pitomou injekci!!“ křičel Bílek, ale nebylo mu to nic platné. Strážci ho opět zpacifikovali, přitiskli ho k podlaze a roztřesenému doktorovi se konečně podařilo k ležícímu Bílkovi přistoupit. Rychle mu píchl injekci a astronaut během chvilky zvadl jako starý tulipán. Hlouček si nyní mohl na okamžik oddechnout.